

Caracterizarea personajului Nica din opera Amintiri din copilărie scrisa de Ion Creanga-a doua parte

Aventura lui Nica, "un baiet prizarit, rusinos si fricos si de umbra" lui, debuteaza mai curand realistic, cu pataniile de la scoala din Humulesti. Treptat insa, autorul suprapune planului real, planul mitic/simbolic. Valeriu Cris-tea a identificat in prima parte a Amintirilor..., printre altele, "tema mortii/invierii, motivul ingroparii/resuscitarii". O moarte si o inviere se petrec intr-un ian de porumb, cand Nica se "ingroapa" in tarana pentru a scapa de urmaritori. Dupa ce s-a chinuit cu holera la stana din dumbrava Agapiei, spune el, "am adormit mort, si de-abia a doua zi pe la toaca m-am trezit, sanatos ca toti sanatosii". Episodul de la casa Irinucai echivaleaza cu o vizita in Infern. Drumul din Brosteni spre casa parinteasca se compune dintr-o coborare si o inaltare, dintr-o succesiune de lumina si intuneric, de inghet si ardere: "deasupra ninsoare, dedesubt udeala: pe-o parte inghetai, pe una te frigeat. Totul are menirea de a conduce la nasterea din nou: "Si in ziua de Pasti am tras un "ingerul a strigat" la biserica, de au ramas toti oamenii cu gurile cascade la mine (...) Si bucurie peste bucurie venea pe capul meu". Sunt experiente arhetipale ale devenirii zeului-copil.

La inceputul partii a doua a Amintirilor..., memoria povestitorului regre-seaza spre paradisul ludic al casei parintesti, spre varsta de aur a primei copilarii, cand existenta capata proportia mitului: "Asa eram eu la varsta cea fericita, si asa cred ca au fost toti copiii, de cand ii lumea asta si pamantul..." Jocul copilului reprezinta transcenderea realitatii cotidiene si evadarea intr-o lume a libertatii, a inocentei si a vitalitatii: "Ce-i pasa copilului cand mama si tata se gandesc la neajunsurile vietii (...) Copilul incalcat pe batul sau, gandeste ca se afla calare pe un cal de cei mai strasnici, pe care alearga, cu voie buna, si-l bate cu biciul si-l struneste cu tot dinadinsul, si racneste la el din toata inima, de-ti ie auzul; si de cade jos, crede ca l-a trantit calul, si pe bat isi descarca mania in toata puterea cuvantului..." Caci ce semnifica nazdravaniile lui Nica si ale tovarasilor sai din sanul familiei, aventurile de la colindat, necazul cu mos Chiorpec ciubotarul, isprava cu ciresile matusii Marioara, cea cu pupaza satului ori cea cu scaldatul din preajma lui Sant-Ilie? Nica este ipostaza ingenua si vitalista a divinitatii, fiinta solara, capabila a impreuna cele doua coordonate fundamentale ale existentei, realitatea si mitul: "Si eu eram vesel ca vremea cea buna si sturlubatic si copilaros ca vantul in turburarea sa".